

là hết nghiệp đấy, con ạ. Đường quang không đi lại quàng vào bụi rậm.

Bà Hương chì chiết, kéo dài giọng sau mỗi câu nói. Minh thờ mặt ngồi nghe. Tai anh ù lên. Mắt anh thất thần nhìn vào vô vọng. Thấy con trai ngồi im, bà Hương lặng lẽ đến ngồi sát bên. Bà cầm tay con trai chân tình:

- Mẹ biết, dứt bỏ một tình yêu đau khổ lắm. Thế nhưng con cũng cần tỉnh táo và quyết đoán trong lúc này. Bố con từng trải, mẹ cũng thế. Không cha mẹ nào muốn con cái của mình khổ đau. Con mà lấy cái Nguyệt thì đường công danh, tương lai của con coi như chấm hết. Bố con dù là Chủ tịch tỉnh thật đấy cũng không thể sắp xếp, bố trí, cất nhắc con được nữa đâu. Nay nhé, con đã có bằng tiến sĩ học ở Mỹ, ra trường về nước lại được sắp xếp ngay làm Trưởng Phòng Đào tạo, Bí thư Đoàn trường đại học. Có đứa nào được như thế không? Mà đấy cũng chỉ là bước đệm để con đi lên thôi. Lý lịch nhà ta như thế, bố con như thế. Sau này con còn tiến nữa. Nếu lấy cái Nguyệt thì sao? Khai về đảng vợ có bố đi tù à? Chẳng những tương lai của con tăm tối mà rồi đến bố con cũng bị ảnh hưởng. Liệu ông ấy có lên được Bí thư nữa không, có vào được Trung ương Ủy viên nữa không?

Bà Hương hạ giọng thủ thỉ, vỗ về:

- Thôi! Thương bố, thương mẹ và thương ngay chính bản thân con nữa thì con hãy quên cái Nguyệt